

NAD SVĚTY

TOMÁŠ TALAFÚS

Tomáš Talafús

Nad světy

Vymyslel jsem si stvoření
bez jednoho oka,
mělo křídla, bylo vysoké a hubené.
Vlastně se mi dost podobalo.
Jednou mi uteklo z hlavy
a ty ses smála,
že teď straší někde v lesích,
zatímco si tu sedíme a pijeme čaj.
Pak tě záchvat smíchu přešel
a začalas to brát vážně.
Slíbilas mi, že mi pomůžeš s hledáním.
Ale kam by taková bytost šla?
Co by dělala?
Jestli je mi podobná,
uvažoval jsem nahlas,
tak nejraději nedělá nic,
sedí a kouká někam do prázdna
nebo někde káže.
Našli jsme ji na chrličích katedrál,
jak sleduje chodce pod sebou.
A já konečně pochopil,
že už nechce být jenom mojí představou.
Jdi, dávám ti svobodu,
zavolal jsem,
žij v hlavách jiných lidí.

Vždycky jsem měl problém
s úbytkem hmotnosti a podvyživeností,
hlavně při dlouhodobém stresu.
Během studia na vysoké škole
jsem se dokonce pracoval
k záporným hodnotám.
Když jsem se toho dne ráno probudil,
ležel jsem na stropě.
Gravitační síla na mě působila odpudivě.
Nezbývalo nic jiného
než požádat spolužáky,
aby mě na školní výuku vodili
na provázku
a aby zbytečně neotvírali okna.
Jistě, zhoršil se můj prospěch,
ale to se dalo čekat,
když jsem často viděl tabuli vzhůru nohama.
Trvalo mi dlouho, než jsem pochopil,
že mi tělo jasně říká,
abych něco změnil
a já poslechl.
Přerušil jsem studia
a nikdy se do školy nevrátil.
Moje hmotnost už je zase v normálu.
Stojím pevně na zemi
jako všichni ostatní.

Podívej se, prohlásil kdosi
a pokynul hlavou k pianu,
na kterém seděla moucha.
Chodila po klávesách a zdálo se,
že ji něco trápí.
Myslím, že chce být virtuóz,
řekl jsem,
jenom nedokáže stisknout klávesu.
A také mi postupně docházelo,
že hmyzí říši vůbec nerozumím.
Znal jsem housenku,
která chtěla být baletkou,
ale stal se z ní obyčejný motýl.
Asi nejde uniknout osudu.
Já to napravím, prohlásil ten podivín
a vyrazil na mouchu s plácačkou.
Počkej, vykřikl jsem,
to není správné,
ještě nepřišla její chvíle.
Budu ji učit!

A tak jsem měl prvního studenta,
mouchu obecnou.
Strávili jsme spolu jedno dlouhé,
krásné odpoledne.
Poletovala okolo, zatímco jsem hrál,
a zdálo se, že ji to zajímá.
Někdy kolem třetí hodiny
odletěla otevřeným oknem
a mně konečně došlo,
že nejsem dobrý učitel.

Objevil jsem ostrov,
kde se děti učily kreslit lidské oči.
Na jiném místě hluboko pod povrchem
stroje montovaly bílé klouby.
Jako by všechno patřilo do ohromného soukolí.
Jednou se mě někdo zeptal na cestu.
Stál kousek dál ve stínu a já věděl,
že se na mě dívá očima z těch ostrovů.
Jsem já sám takový?
Jsem jako keramická soška?
Možná, že i města jsou jen kulisy z papíru.
Proto jsem se vydal do zrcadlového paláce,
abych si stoupl před trůn a pohlédl na svůj vlastní odraz
sedící vysoko nahoře.
Ptal jsem se na všechno,
ale můj hlas byl příliš slabý
a nepřeklenul ten ohromný prostor
k mým vlastním uším.
Otočil jsem se a nikdy nepohlédl zpět.
Možná je lepší zapomenout,
že existují nějaké ostrovy,
kde se děti učí kreslit lidské oči.

Můj fikus někam odchází.
Nejdřív jsem si nebyl jistý,
ted' už je to jasné.
Prozradily ho vzdušné kořeny.
Mám ještě hodně času,
abych mu v tom zabránil,
ale stejně je mi to líto.
Staral jsem se o něj od větvičky.
Ujal jsem se ho, když měl jeden list,
a dbal, aby měl kvalitní půdu,
dostatek závlahy, živin a světla.
A on mě chce přesto opustit.
Za 15 let by mohl urazit
polovinu vzdálenosti
ke dveřím
a za 30 let bude
za dveřmi.
Nevím,
jestli v té době naleznu
dostatek sil,
abych ho zastavil.
Budu už dost starý.
Mluvím na něj každý den
a doufám, že mi odpoví.
Chtěl bych fikus alespoň obejmout,
ale bojím se, že ho polámu.

